

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De plena nostri mortificatione. 47

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER I.

quam mori poterunt. Sed neque in malignis spiritibus vis ista unquam delebitur, eo quod nobilitatem suam in malitiam conuerterunt. Infideles quoque vim istam intra se habent, quod tamen eos nequaquam beatus efficit, eo quod istud non cognouerunt. Sed nec quisquam inde beatus efficit nisi pro quanto illud agnoscit, seseque per amorem ad Deum conuertit, considerans seipsum, qualiter intus & exterius sit dispositus, & qualem ipsum esse oporteat, diligenterque studeat Deum atque seipsum cognoscere, & qualiter ipsi Deo sit applicatus, quam preciosum thesaurum preclarasque opes intra sese anima sua habeat, ipsum videlicet Deum, qui nobis semper unitus manet, & nunquam ex anima nostra recedit: sed in ea continue moratur, & magis proprie inibi quam in caelo existit. Et ideo necesse non habemus Deum exterius quaerere, sed intus in intimo animae ipsum quaeramus, ubi sine intermissione semper est praesens.

De plena & perfecta nostri mortificatione.

Cap. XLVII.

EST autem summe necessarium, ut ab omni illo quod Deus non est, nos penitus abstrahamus, & in ipsam nihilitatem nostram redeamus. Istud enim nihilum liberum habet ingressum & introuersionem in Deum, & nihil apprehendere concupiscit. Si igitur vitae perfectionem obtinere uouerimus, semper propriae nihilitati nostrae & puncto illi, quod Deus est, immorari debemus, et nobis ipsis funditus mori in omnibus illis, in quibus natura atque sensualitas nostra fouet atque sustentat quavis delectatione, quae non est pure Deus, et securim radici

MARGARITAE EVANG.

radici apponere, atque viriliter ramos infructuosos amputare. Et sic arbor animæ nostræ liberè, & absq; impedimento excrefcere poterit usque ad summum illud bonum, ad quod creata est & condita. Et quamvis mortificatio ista sæpe molesta sit sensualitati nostræ, hoc nihilo minus curare non debemus, sed meminisse continuo, quæ sæpe multa admisimus, quæ animas atque conscientias nostras grauiter cruciabant. ¶ Debe-
 mus autem nosipfos viriliter aggredi, & diuinū auxilium incessanter implorare, præsertim aduersus ea, in quibus magis defectuosi sumus, & ad quæ procliuiiores existimus, siue sint commoda corporis, siue cupiditas aliquid habendi, siue amor aut fauor creaturarum, siue propria complacentia in verbis vel factis interius vel exterius, in quibus nosipfos quærere possemus. In talibus (inquam) nosipfos potissimum obseruare debemus, & singulari quadam seueritate ea in nobis castigare, quæ nos magis impediunt, & quantum possumus, eniti, ne de illis quicquã cogitemus. Si vero cogitationes nostras satis diligenter custodire & obseruare nequiverimus, Deum suppliciter orare debemus, vt nihil nos cogitare sinat, nisi quod sit secundum ipsius voluntatem: & vt nihil inde loquamur, nec faciamus, nec dimittamus, neque eamus, neq; stemus, vbi defectus ille incurri posset: præcipua quoq; sollicitudine quinque sensus nostros custodire studeamus. Per hos etenim sæpe aliquid intro recipimus & haurimus, quod interiores oculos nostros vehementer obfuscat & excæcat, aures interiores obstruit, gustum internum immutat, sensualitatem fouet, & defectuositates multiplicat
 & adau

LIBER I.

& adauget. **¶** Est igitur curandum nobis, vt
semper in timore domini pmaneamus, sine quo
nulla esse virtus, nulla perseverare bona opera
possunt. Ipsi quoque angelici spiritus, qui adeo
securi sunt, & ita in bono confirmati, quod nun-
quam delinquere, neque labi possunt, semper in
timore domini & voluntate ipsi cum omni reue-
rentia seruiendi ac obediendi persistunt. Quanto
igitur magis nos lutea atq; fragilia vascula, qui
ad omne sumus malum procliuēs, in continuo
perseuerare timore domini, & nos ipsos diligen-
tissime obseruare debemus? Sane pro qualibet
arctatione & mortificatione nostri, quantumuis
minima sit, æternam vitam atq; libertatem con-
sequemur. Si igitur modo nobis ipsi mori didi-
cerimus, cū mors aduenerit, gaudio magno per-
fundemur. Si vero modo nobis mori nolueri-
mus, vix nobis erit, cū terribilis illa mortis ho-
ra aduenerit. Nimis enim dura mors nobis im-
minebit. Non enim poterit natura immortalis
vitam æternam ingredi. O quantum dolebimus
tunc de negligentia nostra, quando in illo anxio
tremore & dæmonum terrore erimus constituti?
qui etiam de minimis peccatis nostris tunc gra-
uissime nos accusabunt, nosq; expectabunt se-
cum æternis tormentis inuoluendos, & a se puni-
endos. O quanta anxietas atque timor inuadet
nos coram æquissimo iudice Deo, qui non pote-
rit aliter iudicare, quam pro exigentia operum
nostrorum. O qualis tunc sententia de anima no-
stra feretur, vt videlicet vel in horribile purga-
torium, aut in æternum inferni incendium demer-
gatur. Quæ profecto immortalis anima no-
stra in nouissimo iudicij die, cum districtus ille
iudex

MARGARITAE EVANG.

iudex ad iudicium properabit, cum reprobis atque damnatis hominibus versus terram cum capite serpet atque fugiet, eo quod districto Dei iudicio appropinquare non audebit. Quo contra electi & boni omnes, cum magna exultatione in aere pendeant, habentes scabellum pedum suorum reprobos omnes, qui in terra iacebunt. Totos itaque nos pro aeternis bonis impendamus. Quod enim nihili constitit, nec valere aliquid poterit, & quae parce seminat, parce & metet. Praeparemus ergo cum omni diligentia lapides nostras, ut cum sponsus venerit, cum ipso ad nuptias intrare possimus. Sequamur nunc cum hilaritate & toto mentis affectu, quantum possumus, vestigia ipsius, & discamus ab eo, quia mitis est & humilis corde, quodque obediens fuit patri suo usque ad mortem crucis. Et ad hoc omnes difficultates, aduersitates & tribulationes nostras trahere debemus, quatenus videlicet ei in omnibus assimilari, & ineffabili charitati suae respondere possimus. Si enim ei conregnare volumus, haud dubium, quin & compati ei debeamus.

Qualiter secundum formam vitae Christi vitam nostram instituire, & in eius diuinitate habitare debeamus. Cap. XLVIII.

TAliter itaque in Christi vita ac passione ambulare, in diuinitate autem ipsius habitare, & ab omni exteriori & terrena occupatione debemus quiescere, mentemque nostram cum deuotione subleuare in diuinitatem eius, & sic nos ipsos immergere & profundare in eam, supra omnem cognitionem, ¶ Porro, sunt nonnulli qui